

ærede Ordførers Udtalelser, thi jeg erindrings, at i Fjor, da vi havde Generaldebatten om Finansloven, rettede den nuværende højtærede Konseilspræsident som Ordfører for sit Parti en — jeg indrømmer i Formen meget elskværdig — Bebrejdelse mod Regeringen, fordi vi var kommet med ikke mindre end 258 Ændringsforslag mellem anden og tredje Behandling, og han mente, at ved en mere forudseende Ledelse af Arbejdet maatte noget saadant kunne undgaas. Nu vil en drilsk Skæbne, at i Aar tæller Ændringsforslagene fra anden til tredje Behandling 257, altsaa siger og skriver et mindre. Det er maaske en Illustration til, at der kan være større Vanskelighed ved at følge slige gode Leveregler, end man i Øjeblikket tænker paa. Men sikkert er det naturligvis, at det er i høj Grad ønskeligt, at Regeringen kan lægge sit Arbejde saaledes til Rette, at Antallet af de Ændringsforslag, der kommer i de sidste Uger af Finanslovbehandlingen, bliver saa ringe som muligt. I saa Henseende vil jeg mene, at man mere og mere burde komme ind paa at afvise de Forslag, der fremkommer fra de forskellige Institutioner, som hører under Staten, enten rene Statsinstitutioner eller saadanne, der faar Understøttelse af Statskassen, og det er overordentlig mange, idet man lod dem vide — de nemmer det nemlig ikke, før de ser, at de Forslag, som kommer for sent, bliver afvist —, at de maa have deres Ting saaledes forberedt, at Forslagene normalt kan foreligge ved Finanslovsforslagets Forelæggelse og i hvert Fald inden anden Behandling. Jeg tror især, dette gælder de mange forskellige i og for sig fortræffelige humane og andre Institutioner, som understøttes af Staten, og som er meget slemme til at komme med deres Forslag saa godt som under hele Finanslovbehandlingen; idet de stoler paa Ministerens og Finansudvalgets gode Hjerter og paa, at da det er saa god en Sag, og Bevillingen i og for sig er forsvarlig og rimelig, vil man ikke nægte at tage den med. Jeg tror imidlertid, det vilde være meget ønskeligt, om man viste noget større Haardhed i saa Henseende end sædvanligt, og end der ogsaa er vist i Aar. Det kan nemlig ikke nægtes, at Overblikket tabes under dette Mylr af Ændringsforslag. Det er umuligt baade for Regeringen og for Medlemmerne af Finansudvalget at holde den rette Balance i Fordelingen af Midlerne, naar Ændringsforslagene saaledes strømmer ind, som det sker. Naar man har det nogenlunde samlet ved Fi-

finanslovsforslagets Forberedelse, kan man afveje det: saa og saa meget kan der gaa til de Formaal, saa og saa meget kan der gaa til de Formaal, medens det derimod alt for meget gives Tilfældighederne i Vold, naar man saaledes faar Forslagene ganske tilfældigt dumpende ned under Behandlingen.

Det finansielle Resultat vil maaske mange finde gunstigt, idet der jo er et Overskud paa ca. 1,928,000 Kr. De, der kender min Betragtningssmaade overfor vore finansielle Forhold, vil vide, at jeg ikke kan finde dette Resultat i nogen særlig Grad glædeligt. For det første er dette Overskud kun naaet ved en Indtægtsbudgettering, som vi ikke har kendt til tidligere, nemlig derved, at man har budgetteret Formue- og Indtægtskattens Udbytte efter Resultaterne af Statistisk Departements Bearbejdelse af det sidste Ligningsarbejde, og derved er man i Aar kommet til en meget betydelig Forhøjelse af Beløbet, paa 2 Mill. Kr. Jeg har tiltrædt dette Forslag af den højtærede Finansminister og finder det altsaa forsvarligt. Men den højtærede Finansminister vil maaske erindre, at jeg i Fjor stod overfor en Situation, der navnlig i Landstinget ikke formede sig helt behageligt, idet Finanslovsforslaget, saaledes som det forlod Folketinget, endte i en Underbalance paa 6—700,000 Kr. Jeg fremførte den Gang i Landstinget, som den højtærede Finansminister vistnok hørte paa, at jeg i og for sig havde været berettiget til at ændre det budgetterede Beløb for Formue- og Indkomstkatten, og efter Statistisk Departements Bearbejdelse den Gang vilde det være med ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. — i Aar er det nu med et saa meget højere Beløb —, men det var i alt Fald stort nok til at kunne dække det lille Underskud, hvormed Finanslovsforslaget sidste Aar sendtes op i Landstinget. Jeg sagde imidlertid, at da jeg i det hele var en Tilhænger af den Praksis, at Budgetteringerne burde finde Sted efter de Resultater, der forelaa ved Finanslovsforslagets Forelæggelse, altsaa i Efteraaret, for at man kunde have en tilstrækkelig bred Margin, tilstrækkelig meget at løbe paa, havde jeg ikke fundet Anledning til at foretage denne Forandring i den gældende Praksis; men, som sagt, jeg hævdede allerede den Gang, at Forandringen i og for sig kunde være berettiget. Der er nemlig ingen Tvivl om, at det Beløb, som Formue- og Indkomstkatten nu staa opført med, vil indkomme, og der vil rime-